

OVERUREN

(Overtime)

Eenakter

door

H. CONNOLLY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OVERUREN – OVERTIME** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **H. CONNELLY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MEVROUW IRENE SULLIVAN.

JULIE.

KEVIN.

FRANK.

ALBERT.

DECOR:

Het decor is een monteurwerkplaats. Midden een grote werkbank met een hamer, afstandsbedieningapparaat en kaarten. Boven de werkbank hangt een spandoek met "Vaarwel Albert". Een schoonmakerkast staat achter links, en voor links een tafel met Alberts foto en enkele borden met sandwiches bedekt met een tafellakentje. Tussen de werkbank en de kast een hoge kruk. Een prikbord achter rechts. Een stoel is aangeschoven aan de tafel.

Als het doek opengaat horen we de muziek uit Bookends van Simon en Garfunkel. Het toneel is donker, behalve een spot op de foto van Albert. Als het lied eindigt gaan de lichten aan en slaat achter een deur dicht. Mevr. Sullivan komt binnen met een taart in haar handen. Zij kijkt rond en als ze ziet dat er niemand anders is loopt ze met de taart naar de tafel. Zij struikelt.

Sullivan: Rustig aan, Irene, anders ligt hij dadelijk op de vloer. *(zet de taart op tafel)* Die twee glazen sherry zijn naar je hoofd gestegen. *(ziet de foto van Albert en pakt die op)* Zo Albert, jij gaat dus eindelijk weg uit deze werkplaats. Ik wou dat het net zo gemakkelijk was je uit mijn geheugen te krijgen. *(blijft naar de foto kijken. De buitendeur slaat dicht. Zij zet de foto neer, gaat naar de werkbank en begint de kaarten te lezen. Julie komt binnen. Ze is iets in haar tas aan het zoeken en ziet Mevr. Sullivan niet direct. Is een beetje verwonderd als ze haar ziet)*

Julie: Oh. Hallo, Mevrouw Sullivan. Wat doet U hier?

Sullivan: Ik? *(loopt naar de tafel)* Ik heb een taart voor hem gebakken.

Julie *(kijkt)*: Heerlijk, zeg. Je had hem mee moeten nemen naar de kroeg, dan had iedereen hem kunnen zien.

Sullivan: Nee, ik wil dat hij hem ziet als hij hier terugkomt. En dan: hij is te klein voor allemaal.

Julie: Is het een vruchtentaart?

Sullivan: Nee, Moskovisch met jam en geglazuurd. Hij houdt van Moskovisch met jam... *(vlug)* tenminste dat heb ik gehoord.

Julie *(staat nog steeds te kijken)*: Dat is niet zo maar geglazuurd. Dat is een kunstwerk.

Sullivan: Niet echt. Niet als je er wat handig in bent.

Julie: Die roosjes. Ze zijn net echt.

Sullivan: Dank je.

Julie: Dat heb ik nog nooit gezien.

Sullivan: Wat?

Julie: Garnering in schuinschrift.

Sullivan: Handigheidje van me.

Julie: Dat moet je wat tijd gekost hebben.

Sullivan: Nou, ik dacht dat hij wel iets speciaals verdiend had op zijn laatste werkdag.

Julie *(kijkt rond)*: Ja, dertig jaar in dit hok. Ik moet er niet aan denken. Weet je, als ze dat met gevangenen deden hadden ze zo het Europese Hof voor Mensenrechten op hun nek.

Sullivan: Maar wat doe jij hier? Ik dacht dat jij wel in de kroeg zou zijn net als de anderen.

Julie: Ik dacht, ik wip even binnen om de zaak een beetje op te fleuren voor als hij terug komt. (*zij neemt wat bloemen uit haar tas en zet ze in kleine schaalpjes*)

Sullivan: Oh, die zijn mooi.

Julie: Nou ja, ik wou ook iets speciaals doen. Maar goed dat ik geen taart gebakken heb, hè?

Sullivan (*pakt een bosje bloemen op*): Maar die zijn prachtig en ze ruiken heerlijk. Dat was heel attent van je, Julie.

Julie: Het was het minste dat ik kon doen. Hij is al die jaren als een vader voor me geweest.

Sullivan: Ik weet het. Jullie konden het al direct goed met elkaar vinden.

Julie (*glimlacht*): Ik zal nooit vergeten vorig jaar in dat restaurant toen ik hem vroeg om getuige te zijn bij mijn huwelijk. Hij huilde. En toen ik hem zag huilen moest ik ook huilen. Toen kwam het meisje met de menukaart en die begon ook te huilen. Hij was de enige die een zakdoek had dus die moesten we alle drie gebruiken.

Sullivan: Hij is een heel gevoelige man.

Julie: Hij zag er erg knap uit in zijn jacket en hoge hoed bij de trouwerij. De hoed paste niet helemaal, maar dat doen ze nooit, hè? Maar dat gaf niks want hij had hem bijna de hele tijd in de hand. Hij hield ook een prachtige toespraak op de receptie. Hij hield het kort maar het was evengoed mooi.

Sullivan: Toespraken duren meestal te lang, vind je niet?

Julie: Die van hem zeker niet. Jammer hè, dat hij en zijn vrouw geen kinderen hebben. Hij zou een hele fijne vader geweest zijn.

Sullivan (*glimlacht naar Julie*): Dat is hij ook geweest, niet?

Julie (*glimlacht*): Ja, hij is fantastisch geweest. (*ze denkt na*) Hij zal nog een fijnere opa zijn. (*ze gaat verder met haar bloemen*) Mag ik U wat vragen, Mevrouw Sullivan?

Sullivan: Natuurlijk.

Julie: Zult u niet boos worden?

Sullivan: Dat weet ik niet, Julie. Je hebt me nog niet gezegd wat je wil vragen.

Julie: Als u me brutaal vindt, zegt U het dan?

Sullivan: Julie, wat is het?

Julie (*haalt diep adem*): Waarom bent U niet met Albert getrouwd toen zijn vrouw stierf, toen hij U vroeg?

Sullivan (*draait zich snel om*): Wie heeft je dat verteld?

Julie: Albert. Hij heeft het altijd over U.

Sullivan: Hij heeft het recht niet.

Julie: Hij zegt altijd alleen maar leuke dingen. Ik weet dat ik een beetje een kletskaus ben, maar ik zou het nooit verder vertellen. Dat heb ik beloofd.

Sullivan (*veegt een traan weg*): Sorry. (*ze snuit haar neus*) Ik weet dat je Albert nooit verdriet zou doen. Maar zie je, voor mij is het heel moeilijk, pas opnieuw getrouwd. Het komt door George, mijn nieuwe man. Hij is erg... hoe zal ik dat zeggen?

Julie: Jaloers?

Sullivan (*vlug*): Nee! Niet jaloers. (*denkt na*) Ja, ja, je hebt gelijk. Hij is erg jaloers. Maar zie je, hij heeft de brief gevonden waarin Albert mij ten huwelijk vroeg.

Julie: Deed hij een huwelijksaanzoek per brief?

Sullivan: Oh ja. Je weet hoe formeel hij is.

Julie: Maar hij moet je toch gevraagd hebben voordat je met George trouwde.

Sullivan: Heeft hij ook gedaan, maar ik had de brief bewaard en per ongeluk vond George hem een keer.

Julie: Per ongeluk?

Sullivan: Ja, hij lag op zolder in een geldkistje in een koffer die onder een oud tapijt lag, maar George vond hem per ongeluk.

Julie: Oh.

Sullivan: Hij gooide de koffer met alles erin op het vuur.

Julie: Wat rot.

Sullivan: Al de foto's van mijn ouders zaten in die koffer, zelfs een paar van mijn vader in zijn luchtmacht uniform.

Julie: Nee toch!

Sullivan: Viel wel mee. Hij liet me er een stuk of zes houden, en ik heb nog kans gezien er een paar dingetjes uit te smokkelen toen hij even niet keek.

Julie: Maar Alberts brief niet.

Sullivan: Nee. Hij was zo kwaad dat hij die in stukken scheurde. Het had erger kunnen zijn. Hij wou dat ik helemaal ophield met werken. Hij liet me alleen doorwerken toen hij besepte dat ik bijna de hele hypotheek betaal.

Julie: Dus daarom ben je naar een andere afdeling gegaan?

Sullivan: Ja. George dacht dat Albert en ik achter zijn rug zouden rommelen als ik secretaris van de monteurafdeling bleef. Arme Albert. Hij dacht dat hij me van streek gemaakt had, maar ik kon hem de werkelijke reden van mijn overplaatsing niet vertellen.

Julie: Maar waarom weigerde je met hem te trouwen?

Sullivan: Ik heb niet geweigerd.

Julie: Dan snap ik niet.....

Sullivan: Voordat we zouden trouwen vroeg ik Albert stom genoeg een tijdje samen te wonen, gewoon om er zeker van te zijn dat we met elkaar zouden kunnen opschieten. Maar je weet hoe preuts hij kan zijn. Hij zei als hij niet goed genoeg was om met mij te trouwen, dat hij verdomme niet met mij in zonde ging leven. We maakten daar ruzie over en hebben toen drie maanden lang niet met elkaar gesproken.

Julie: Drie maanden?

Sullivan: Ja. Stom hè? Maar geen van beiden wilden we onze stomme trots inslikken. In die periode dat we niet met elkaar spraken ontmoette ik George. Hij overdonderde mij helemaal. Hij was zo galant in die tijd.

Julie: Dus je bent eigenlijk van de weeromstuit met George getrouwd?

Sullivan (*veegt haar oog droog*): Hier moet je met niemand over praten. Beloof je me dat?

Julie: Natuurlijk.

Sullivan (*recht haar rug*): Gewoonlijk praat ik helemaal niet zo. Zal wel door de gelegenheid komen.. en het feit dat ik twee grote glazen sherry heb gehad, en normaal drink ik helemaal niet.

Julie (*legt haar arm om Mevr. Sullivan*): Geeft niks, Mevrouw Sullivan.

Sullivan: Trots, Julie, is een verschrikkelijk iets. Het kan je van al je geluk beroven als je het de kans geeft.

Kevin komt binnenstampen. Hij heeft zijn werkjas aan. Sullivan veegt een laatste traan weg. Julie stapt weg bij Sullivan, die vlug haar zakdoek verstoppt.

Kevin: Kom op meiden. Gaan jullie niet naar de kroeg? Iedereen is er naar toe.

Sullivan (*kijkt op haar horloge*): We kunnen nog niet gaan. Het is nog geen etenstijd.

Kevin: Daar maakt niemand zich druk om.

Sullivan: Frank wel, wed ik.

Kevin: Ah, schizofrene Frank, onze Tempo man. Altijd buiten zichzelf van de zorgen.

Sullivan: Niet zo gemeen.

Kevin: Kom nou. Ik wil een goeie plaats in de kroeg. Je kunt er op rekenen dat er een stripper komt. Weggegooid geld, als je het mij vraagt. Albert zou niet weten wat hij ermee aan moest.

Sullivan (*loopt naar hem toe*): Wat weet jij daarvan? Vertel me dat maar eens. Wat weet jij daar nou van?

Kevin (*krabbelt terug*): Sorry Mevrouw Sullivan. Ik maakte maar een grapje. Hij heeft waarschijnlijk meer strippers gezien dan ik warme maaltijden gegeten heb.

Sullivan (*geeft hem een klap met haar tas*): Zeg dat niet meer. Waag het niet dat nog eens te zeggen.

Kevin (*verbluft*): Wel verdomme. Het is ook nooit goed. Ik zal m'n kop maar houden.

Julie: Dat is het beste dat er uit die mond van jou gekomen is sinds je je melktandjes kwijtraakte.

Kevin: Wat hebben jullie toch?

Sullivan: Niks aan de hand. Alleen vind ik dit nogal een verdrietig gedoe.

Kevin: Het zou nog verdrietiger zijn als ik geen plaatsje vooraan kreeg.

Sullivan: Als ze dat soort vertoning gaan geven denk ik niet dat ik ga.

Julie: Geeft toch niks, Mevrouw Sullivan, het is maar een beetje lol. Kan helemaal geen kwaad.

Kevin: Nee. Ik denk ook niet dat ze alles uittrekt.. niet in gemengd gezelschap en zo. Even een flits van boven denk ik. Jammer genoeg. (*hij "flitst" zijn jas open en loopt naar de werkbank*)

Julie (*tegen Sullivan*): 't Komt best goed.

Sullivan (*glimlacht*): Natuurlijk. Nou, als jullie me excuseren ga ik even mijn neus poeieren voordat we gaan. (*af met een boze blik op Kevin*)

Julie (*gaat naar Kevin*): Wat ben jij lomp. Het is niet te geloven.

Kevin: Wat heb ik nou weer gedaan?

Julie: Niks. Niks dat jij ook maar in een miljoen jaar zou snappen.

Kevin (*gaat naar haar toe*): Je ziet er verrukkelijk uit als je kwaad bent.

Julie: Alsjeblieft Kevin, zeg niet zulke dingen. Niet als ik in de Rode Leeuw een hamslaatje moet gaan eten. (*loopt bij hem weg*)

Kevin: Waarom niet? (*weer naar haar toe*)

Julie: Omdat ik wel een servet zal krijgen maar waarschijnlijk geen kotszakje.

Kevin: Doe toch niet zo gestrest. Weet je wat? Je mag in de kroeg naast me zitten.

Julie: Niet zolang er nog melaatsen in Afrika zijn, Kevin.

Kevin (*dichterbij komend*): Oh, toe nou, Julie. Wij zijn allebei rijp en volwassen.

Julie: Dat betwijfel ik.

Kevin: Jij zit gevangen in een liefdeloos huwelijk. Het is toch onze schuld niet dat we ons tot elkaar aangetrokken voelen? (*slaat zijn armen om haar heen*)

Julie: Ik ben een andere mening toegedaan. (*stapt bij hem weg*)

Kevin: Geef het nou maar toe. Je voelt je tot mij aangetrokken. (*hij komt tot vlak bij haar en probeert haar te grijpen waar hij kan*) Ik bedoel, waarom zou jij de enige van jou geslacht zijn die mij niet aantrekkelijk vindt?

Julie (*worstelt zich vrij*): Hemel. Zijn je hormonen weer uit hun dak gegaan? Slecht voor je eczeem, weet je?

Kevin (*doorgeprikt*): Als het niet om mij is, waarom kom je dan telkens hierheen?

Julie: Om Albert te ontmoeten.

Kevin: Ontmoet jij Albert? Goeie God, laat iemand die stripper maar waarschuwen. Waarom Albert? Hij is een fossiel!

Julie: Waarom komt iedere gedachte bij jou altijd uit je onderbroek, Kevin?

Kevin: Een gave, denk ik.

Julie: Ik ontmoet Albert niet in die zin van "ontmoeten". Hij is een goeie vriend. Hij was getuige bij mijn huwelijk. Snap je nou wat ik bedoel?

Kevin: Ah, ja. Inderdaad.

Julie: Het dringt eindelijk door.

Kevin: Jij valt voor oudere mannen in jacket en hoge hoed.

Julie (*pakt de hamer van de werkbank*): Ik zal hier dadelijk een klap mee geven. Hij is als een vader voor mij. Kun jij dat snappen? Een vader, dat is alles!

Kevin (*terugkrabbelend*): Oh. Waarom zei je dat dan niet meteen?

Julie: Ja, het is mijn schuld. Ik zei het niet duidelijk genoeg. (*smijt de hamer op de werkbank. Tegen zichzelf*) En dan zeggen ze dat Chinees leren moeilijk is.

Kevin: Dus je vindt mij niet aantrekkelijk? (*komt weer van achteren naar haar toe*)

Julie: Nee. Dat vind ik niet, Kevin. Definitief, absoluut niet. (*gaat weer uit de weg*)

Kevin (*weer naar haar toe*): Je kijkt de kat nog even uit de boom, hè?

Julie: Wat moet ik doen om jou te overtuigen?

Kevin (*weer naar haar toe*): Ik mag dat wel als een vrouw een beetje tegenstribbelt.

Julie: Zou je dan niet liever uitgaan met Boadicea?

Kevin: Heb ik waarschijnlijk al. Op welke afdeling werkt ze?

Julie (*schudt haar hoofd*): Zonde van de kinderen.

Kevin: Oh, is dat het probleem?

Julie: Wat?

Kevin: Kan je vent je niet aan een baby helpen?

Julie: Dit is niet te geloven. Hoe komt hij in drie zinnen van Boadicea naar baby's krijgen?

Kevin (*trekt zijn jas open en gooit zijn heupen naar voren*): Maak je geen zorgen. Als je baby's wilt: ik zit er vol van. Ik kan je vertellen: vrouwen hoeven maar tegen me aan te wrijven om zwanger te worden.

Julie: Ja, de meiden praten wel eens over jouw probleempje.

Kevin: Kom maar, Julie. Ik kan je geven wat je nodig hebt. Ik heb nog nooit klachten gehad. (*hij duwt haar naar de werkbank. Zij loopt terug*)

Julie: Ja, schapen kunnen nu eenmaal niet schrijven

Kevin (*heeft haar in de val tegen de werkbank*): Julie, we zouden samen prachtige muziek kunnen maken. (*hij valt op zijn knieën en slaat zijn armen om haar middel*)

Julie: Zeker op dat mondorgel van jou? (*Kevin knuffelt haar*) Kevin? (*zij strekt haar arm en pakt de hamer van de werkbank*) Kevin, wat heb ik in mijn hand? (*Kevin kijkt*)

Kevin: Nog niks.

Julie: Nee Kevin, mijn andere hand.

Kevin (*kijkt*): Ah.

Julie: Nou? Wat? (*Kevin nog steeds op zijn knieën schuift achteruit*)

Kevin: Nou, een hamer, hè? (*achter slaat een deur dicht*)

Julie: Ja. Maar wat is de juiste naam voor dit ding? (*naar hem toe*)

Kevin: Een balhamer. (*op zijn knieën kruipt hij weg*)

Julie: Precies, Kevin. En als jij niet maakt dat je bij mij wegkomt dan ga ik hem precies daarvoor gebruiken. (*naar hem toe met de hamer. Kevin naar de deur. Frank komt binnen*)

Frank: Wat is hier aan de hand?

Julie: Het is in orde, Frank. Ik ben safe seks aan het oefenen.

Frank: Niet in de baas zijn tijd. Nou, leg die hamer weg. We hebben geen behoefte aan ongelukken, wel?

Kevin: Niks aan de hand, Frank. Julie is verpletterd door liefde voor mij.

Julie (*heft de hamer op*): Ik zal dadelijk eens even iets anders verpletteren.

Frank (*pakt Julie de hamer af*): Alsjeblieft Julie, hou op met die onzin. En jij Kevin, schei uit met haar uit te dagen.

Kevin: Eerlijk Frank, ik moest haar gewoon van mijn lijf houden.

Julie (*duwt Frank opzij*): Goed dan, geef mij die hamer maar even.

Frank valt, zijn klembord vliegt naar één kant, zijn bril naar de andere. Mevr. Sullivan komt ongemerkt binnen. Julie grijpt de hamer en loopt ermee op Kevin af. Mevr. Sullivan pakt haar de hamer af.

Sullivan: Geloof me, Julie, het is het niet waard. (*Kevin komt overeind*)

Frank (*op de vloer, pakt zijn bril en zijn klembord*): Mooi. Niks Aardige Man. Laat ze maar eens voelen wie er de baas is. Gelijk heb je, Frank, doen we. (*springt op om ze ervan langs te geven*) Nou luisteren, jullie tweeën. (*Mevr. Sullivan geeft Frank de hamer*) Oh.

Sullivan: Laat Kevin nou maar naar de kroeg gaan naar de rest van zijn maatjes.

Frank (*kijkt op zijn horloge*): Maar het is nog geen schafttijd.

Sullivan: Ofwel je laat hem naar de kroeg gaan of je krijgt met een vroegtijdige dood te maken.

Frank: Goed. Ze zijn blijkbaar allemaal al weg.

Kevin: Prima. Ik moet naar die stripper toe.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto